

godt, at selv om dette Arbejde blev paabegyndt paa enkelte Omraader, vilde det være umuligt derigjennem at afhjælpe den øieblikkelige Nød, den, som er forarsaget og tilveiebragt ved Arbejdsløshed; det se de meget godt, det vilde kun være en Brødfæl, der vilde komme i Betragtning, selv om Arbejdet blev paabegyndt. Paabegyndelsen vilde maaske endogsaa trække længe ud endnu; det vilde maaske gaa dermed som med de kommunale Arbejder; der have vi et Exempel paa, hvorledes et Arbejdes Paabegyndelse kan trække ud, selv om Beslutningen er tagen derom. Næsttiden er, som den ærede Ordfører (Tauber) bemærkede, heller ikke af den Bestaffenhed, at man kan vente Meget sat i Arbejde, selv om det bliver vedtaget.

Dertil kommer sluttelig endnu et vist Moment for Arbejderne til ikke at tilraade at give den nuværende Regjering for Meget, og det er dette, at de løbe megen Risiko for, at den nuværende Regjering vil afbenytte disse Arbejder i politisk Viemed. Der staar ganske vist i Svires Indstilling: „Foraa vidt man endelig endnu har gjort gjældende, at Regjeringen ved Arbejders Overdragelse skulde tage politiske Hensyn, er ingen Kjendsgjerning bleven os bekendt, der kunde begrunde en saadan Paastands Rigtighed, hvorfor vi fuldstændig afvise den.“ Men jeg skal tillade mig at sige, at jeg kan bevise, at noget Saadant gjør sig gjældende ved Holmen og de sjællandske Statsbaner. Jeg har sikret mig Adresser og Navne, som jeg skal være villig til at opgive for de ærede Ministre, baade Indenrigsministeren og Marineministeren. Det er saaledes ikke længere siden end i Mandags, at der blev sagt ude paa Holmen til en Arbejdsløgende, om han var i Arbejdernes Værn, hvortil han meget rigtigt svarede nei. Der blev da betydet ham, at naar han ikke var i Arbejdernes Værn, da kunde han ikke faae Arbejde paa Holmen; det er slaaet fast. Jeg har sikret mig denne Mand's Adresse, og han har lovet mig ved Gudsafleggelse at stadfæste sin Udtalelse. Jeg har ligeledes sikret mig En fra Sernbaneværkstederne, som søgte Arbejde. Der blev da spurgt ham, om han var gaaet ud af Smedernes og Maskinarbejdernes Forbund, hvortil han svarede: Nei, det var han ikke. Vedkommende, han henvendte sig til, svarede da, at førend han mødte med et skriftligt Bevis for, at han var gaaet ud af dette Forbund, kunde han ikke faae Arbejde paa Stats-Sernbanernes Værksteder. Jeg skal endnu fremdrage et Exempel, som jeg ligeledes kan bevise, nemlig at en Mand er blevet affediget fra Sernbanearbejde, fordi han i sin Fritid havde samlet Bidrag ind

til de Arbejdsløse under Lock-out'en. — Jeg skal foreløbig holde mig til disse 3 Konstateringer, og jeg skal som sagt gjentagende tilbyde de Herrer Ministre en Opgivelse af Vedkommendes Adresser. Jeg farer altsaa ikke med Usandhed, men jeg har sikret mig Beviser i denne Retning. De Herrer vilde kunne forstaa, at, hvis det skal gaa saaledes med de offentlige Arbejder, som man søger at faae bevilget og har Uttraa efter at faae sat i Scene, saa vilde vi let kunne til at være med til at bevilge Noget, som vilde blive benyttet til at staa vor Organisation. Den meget omtalte Forening med Navn „Arbejdernes Værn“ er jo dannet ubeklækkende med det Formaal for Die at ødelægge og sprænge vor Organisation, og naar altsaa Regjeringens Underordnede fordrer, at man skal være Medlem af dette Arbejdernes Værn, som man ikke kan blive Medlem af, medmindre man har meldt sig ud af vore Organisationer, saa vilde de Herrer se, at vi let kunde komme til at gjøre os skyldige i den Inkonsekvens, at bevilge Arbejder, der vilde forarsage en Splittelse af vor egen Organisation. Jeg skal ikke nærmere gaa ind paa dette her i Salen, men jeg skal gjøre, hvad jeg kan, udenfor for at gjøre det forsaeligt for Arbejderne. — Jeg skal altsaa gjentage, at naar vi fuldt ud slutte os til Oppositionens Indstilling i denne Sag, saa er det, som jeg før bemærkede, fordi vi selv sympatisere med dette Standpunkt, og fordi vi tro, at vore Meningsfæller blandt Arbejderne sympatisere dermed. Det er altsaa ikke, fordi vi ikke kunne løsrive os fra Venstre, men fordi vi sympatisere dermed, og fordi vi tro, at det er den eneste rigtige Politik at føre for nærværende Tid. — Jeg skal gjøre nogle Bemærkninger til Udskilligt, som er fremkommet under Debatten om denne Sag. Der er særlig fra Modstandernes Side blevet gjort gjældende, at man ikke kunde gaa ind paa direkte Statsunderstøttelse. Det blev næsten gjort saaledes gjældende, som om det vilde være fornærmende for Arbejderne at tilbyde dem Almisse, naar de ikke kunde faae Arbejde. Dette stemmer ikke overens med, hvad et æret Medlem af Svire — jeg tror, at det var det ærede Medlem fra Kjerteminde N. Andersen — i sin Tid udtalte. Han sagde nemlig, at Arbejderne snart betragtede det som en Vre at gaa til Fattigvæsenet. Jeg har nævnt det en Gang tidligere og haaber, at det vil være mig til ladet at gjentage det. Skulde Arbejderne nu virkelig betragte det som en Vre at gaa til Fattigvæsenet og blive hjulpsne — hvilket jeg iøvrigt protesterer mod — da vilde de vistnok endnu mindre betragte det som nogen